

grunnsirkel om vietnam

å studere er å bekjempe fienden

innhold:

BREV I	HVORFOR STUDERE OG ARBEIDE FOR VIETNAMS FOLK	side 1
BREV II	VIETNAMS HISTORIE	side 4
BREV III	USA-IMPERIALISMEN	side 9
BREV IV	ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID I NORGE	side 15

HVORFOR VIETNAM?

Hvorfor er det viktig å drive solidaritetsarbeid nettopp til støtte for det vietnamesiske folket? Også andre steder enn i Vietnam kjemper folkene for nasjonal sjølstendighet og sosial rettferd. Men sjøl om USA-imperialismen og dens medsamsvorne undertrykker og utbytter folk i hele verden, så står Vietnam i en særstilling. Ingen steder er USA-imperialister ne så hardt presset og står i en så ugunstig stilling, ingen steder i dag har folket reist seg så enhetlig og med så stor styrke som i Vietnam. Da USA invaderte Kambodsja ble det videre skapt en slagkraftig enhet mellom folkene i Vietnam, Laos og Kambodsja for å bekjempe den felles fienden, USA-imperialismen. Vi kan derfor si at folket i Indo-Kina med Vietnams folk i spissen i dag står i fremste rekke i kampen mellom verdens undertrykte folk og USA-imperialismen.

All erfaring viser at USA-imperialismen bare kan bekjempes bit for bit. Derfor må det anti-imperialistiske arbeidet i Norge i første rekke innrettes på å støtte det vietnamesiske folkets kamp. Vi må samle kreftene for å styrke det folk som i dag står nærmest målet: å kaste USA-imperialistene ut av sitt land. Dette folket er det vietnamesiske. En seier for FNL vil samtidig være en mektig oppmuntring for alle undertrykte folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika og vil vise at USA-imperialismen tross sin enorme krigsmaskin er svak og kan bekjempes av et enhetlig folk gjennom langvarig folkekrig. (1)

Ved å skape en sterk og voksende folkeopinion mot USAs aggressjon i Vietnam, gir også vi vårt bidrag til kampen; vi isolerer USA-imperialismen politisk. Som et resultat av bl. a. vårt arbeid blir stadig flere klar over at USA ikke kjemper for "frihet og demokrati", men til forsvar for sine økonomiske interesser. Folk har også anerkjent i langt større grad enn før at det er FNL som er de eneste representanter for folket i Vietnam.

Det er en stor oppmuntring for frigjøringsfronten å vite at de støttes politisk og materielt av folk fra hele verden. I alle land finnes det organisasjoner og partier som støtter FNLs kamp, og mange steder også egne organisasjoner slik som Solidaritetskomiteen for Vietnam.

FOLKET I NORGE OG I VIETNAM HAR FELLES FIENDE

USAs imperialistiske politikk begrenser seg ikke bare til Vietnam, Laos og Kambodsja, hele Sørøst-Asia holdes i et jerngrep og utplyndres systematisk. Tilsvarende forholdes det seg også i resten av verden, særlig i de såkalte u-landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Gjennom ulike metoder blir til og med det arbeidende folket i de industrialiserte land utbyttet av USA-imperialismen. Dette kan skje ved at f. eks. USA-eide monopolselskap (2) skaffer seg kontrollen over bedrifter i disse landene.

I Norge kan vi merke samme tendens. Etter siste verdenskrig ga f. eks. USAs myndig - heter lån (Marshallhjelp (3)) til Årdal og Sundal Verk (ÅSV) på visse betingelser, som bl. a. gjaldt langsiktige bytteavtaler med det kanadisk-amerikanske selskapet Alcan. Denne "hjelpen" førte til at Alcan i 1967 overtok halvparten av aksjene og med dette fikk ÅSV under sin kontroll (4).

I Sauda er det et selskap, Electric Furnace Products Company (EFP), som eies av Union Carbide Corp. i USA. Der nektet selskapet for noen tariffoppgjør siden å øke arbeidernes timelønn med den begrunnelse at firmaet ikke var medlem av NAF (Norsk Arbeidsgiverforening). Sommeren 1970 gjennomførte imidlertid øvnshusarbeiderne ved EFP i Sauda en fem ukers streik for høyere lønn og bedre kår. Denne streiken, som endte med seier for øvnshusarbeiderne, var direkte rettet mot USA-imperialismens utbytting og utbyttede folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører kamp mot den samme fienden, USA-imperialismen. Medlemmer av FNL-gruppa på stedet delte ut løpesedler og samlet inn penger til de streikende arbeiderne. Dette var riktig og et eksempel til etterfølgelse for andre FNL grupper. En støtte til Sauda-arbeiderne var også en støtte til det folk som kjemper mest framgangsrikt mot imperialistisk undertrykking, det vietnamesiske.

Solidaritetskomiteen (Solkom) har i sitt program understreket sammenhengen mellom kampen mot USA-imperialismen i Norge og i Vietnam. I Vietnam har folket måttet ty til væpnet frigjøringskamp for å forsvare seg mot overgrepene. I Norge blir kampen foreløpig ført med fredelige midler. Den ledende imperialistiske makt er i dag USA. Vi kan derfor si at USA-imperialismen er hovedfienden til verdens folk. Vårt bidrag til kampen mot USA-imperialismen er å bekjempe den slik den konkret viser seg i Norge: gjennom NATO, oppkjøp av norske arbeidsplasser osv. Men det er også viktig at vi bidrar til å isolere USA-imperialismen ved at vi støtter den frigjøringskamp de undertrykte folkene med Vietnams folk i spissen fører.

HVORFOR STUDERE?

Hvorfor skal vi studere denne grunnsirkelen på fire brev? Dette er et spørsmål vi alle må stille oss og finne svar på, da det er en forutsetning for at studiene skal lykkes.

Solkom er en organisasjon som har som utgangspunkt å støtte den kamp det vietnamesiske folket fører mot USA-imperialismen. Solkom bygger sitt arbeid på fire paroler:

1. USA UT AV VIETNAM
2. STØTT VIETNAMS FOLK PÅ DETS EGNE VILKÅR
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN
4. NATO UT AV NORGE

Solkoms og FNL-gruppenes arbeid består i å få det norske folket til å forstå, støtte og utvikle kampen for disse parolene. I dette arbeidet henvender FNL-aktivistene (de som driver aktivt arbeid til støtte for Vietnams folk) seg direkte til det norske folket ved salg av bladet For Vietnam, innsamlinger, møter, demonstrasjoner m.m. Hensikten med å ha en organisasjon som Solkom er nettopp på beste måte i Norge å tjene det vietnamesiske folkets interesser. (5). Dette må også være vårt utgangspunkt i studiene.

Å studere er å bekjempe fienden.

Vi må legge vekt på å studere de faktiske forholdene, ikke bare i Vietnam, men også ellers i verden, som i det øvrige Sørøst-Asia, USA, Norge. Bare når vi har kjennskap til den virkelige

virkelige situasjonen, vet vi hvordan vi skal legge opp arbeidet vårt, hvilke paroler vi skal stille opp osv. Gjennom studiene blir vi bedre i stand til å skrive artikler og utforme løpesedler og vi blir bedre til å diskutere med folk. Vi studerer altså ikke først og fremst fordi det er interessant å vite mer om Vietnam, men fordi våre kunnskaper og våre analyser hjelper oss til å få flere og flere over på det vietnamesiske folkets side.

Men for at våre studier virkelig skal være til nytte og tjene det vietnamesiske folket, må studiene forenes med praktisk arbeid. Ved å delta som FNL-aktivister og selge For Vietnam på stand (6) eller ved dørene, kan vi føre ut det vi har lært gjennom studiene og få prøvd holdbarheten av det ved å diskutere med folk. Samtidig får vi vite hva folk er opptatt av og vil vite mer om. Gjennom å delta i det utadrettede arbeidet lærer vi oss altså hva som er viktigst å studere. Uten praksis har teorien liten hensikt, vi lærer ikke bare gjennom studier men like fullt av det levende livet. Men på den annen side må man ikke forstå det slik at teori og kunnskap ikke er nødvendig. Vi må vokte oss for tilbøyeligheten med bare å drive praktisk arbeid, for dette vil bare føre til at praksisen blir ført ut i et galt spor. Den politiske forståelsen for det vi gjør vil bli mangelfull og vi vil ikke bli gode nok propagandister for det vietnamesiske folket. Vi må derfor også forene vårt praktiske arbeid med studier.

Hvorfor en studiesirkel?

Et annet spørsmål man kunne stille seg er hvorfor vi har en studiesirkel. Hvorfor kan vi ikke sitte hjemme å lese for oss sjøl? Her er det viktig å peke på de fordelene det har at vi gjennomgår og besvarer spørsmålene i fellesskap. Det kan f. eks. være noe i studiesirkelen som vi vil vite mer om eller som vi ikke forstår. Da kan erfarne kamerater eller folk som har lest tilleggslitteratur tre støttende til. Videre kan deltakerne ha ulik oppfatning av forskjellige spørsmål og dette vil føre til diskusjon i gruppa. Kanskje er det også feilaktige oppfatninger hos noen folk som det er nødvendig å tilbakevise. Formålet med diskusjonene må alltid være å prøve å oppnå enighet for på denne måten å utvikle og heve deltakernes politiske nivå.

Studielederens og deltakernes oppgaver.

I hver gruppe bør det finnes en studieleder. Han (hun) har som fremste oppgave å lede og sammenfatte diskusjonene, passe på at alle trekkes aktivt med og at vi ikke bruker lang tid på å diskutere uvesentlige saker. Det kan derfor være en fordel at studielederen er en erfaren kamerat. Men det at det finnes en studieleder, betyr ikke at de andre deltakerne ikke har ansvar for studiene og møtene. Vi må ikke sluntre unna, men komme fast på møtene og forberede oss grundig på spørsmålene. Videre bør vi alltid tenke etter hva som er vesentlig i brevet og sette spørsmålstegn ved uklare punkter. Vi har altså alle et felles ansvar for at det "å studere er å bekjempe fienden" skal bli virkeliggjort.

Etter hvert studiemøte bør det foretas en skriftlig sammenfatning over gode såvel som dårlige erfaringer. En rapport bør sendes til Solkoms landsstyre som trenger slike sammenfatninger for å kunne lage enda bedre studier neste gang. Utgangspunktet for kritikken må alltid være spørsmålet om studiene tjener vår målsetting: å vinne økt støtte for Vietnams folk.

KORT OM GRUNNSIRKELEN

Denne grunnsirkelen der dette brevet er det første, behandler tre hovedtemaer: Vietnams historie, USA-imperialismen og Anti-imperialistisk arbeid i Norge.

Brev 2: Dette brevet tar i første rekke opp Vietnams historie. Vietnams historie er viktig, da den klart viser at det er USA-imperialistene som er angriperne, og at vietnameserne fører en rettferdig krig. Brevet tar videre kort opp utviklingen i Laos og Kambodja og dannelsen av den indo-kinesiske enhetsfronten og til slutt litt om de faktorer som påvirker krigen i Indo-Kina.

Brev 3: Dette brevet forklarer hva USA-imperialismen er. Dette er svært viktig å forstå, da USA-imperialismen er sjølve årsaken til krigen. Vi må avsløre i vår propaganda dem som sier at krigen er "et enkelt feilgrep" o. l. Videre tar brevet opp militæralliansen NATO, som er en av USA-imperialismens former i Norge. Til slutt behandler brevet den sovjetiske sosialimperialismen.

Brev 4: Dette brevet tar opp utviklingen av Solkom fra 1965 og fram til i dag. Solkom har hele tiden vært preget av kamper såvel innad som utad. Men disse kampene har alltid styrket fronten, og idag er Solkom den ledende bevegelse til støtte for Vietnams folk. I dette brevet blir enhetsfrontens prinsipper forklart, likeledes Solkoms fire hovedparoler. Videre blir situasjonen i Solkom i dag tatt opp og til slutt hvordan aktivt Vietnam-arbeid kan drives.

SPØRSMÅL

1. Hvorfor ble du med på denne studiesirkelen?
2. Hva betyr vårt støttearbeid i Norge for det vietnamesiske folket?
3. Hvilke emner mener du er viktigst å studere for å drive et bra arbeid til støtte for det vietnamesiske folket?
4. Hvorfor er det viktig at vi forener studiene med praktisk arbeid?
5. Hvilke fordeler er det å ha en fast studieleder framfor at jobben med å lede studiene går på omgang?
6. Hva synes du er det mest vesentlige i hovedavsnittet "Hvorfor studere?" ? Begrunn svaret.

NOTER

1. Mer om folkekrig i brev 2.
2. Mer om monopolkapital i brev 3.
3. Marshall-hjelpen, lansert av USA og gitt på visse betingelser til vest-europeiske land på visse betingelser etter siste verdenskrig. Se For Vietnam, spesialnummeret om NATO
4. Mer om USA-investeringer i Norge i For Vietnam nr. 2 1969.
5. Mer om organiseringen av Solkom i brev 4.
6. Stand: stående demonstrasjon (ofte med store plakater med bilder og tekst) der 2 til 4 aktivister selger For Vietnam og evt. samler inn penger til FNL og deler ut løpesedler.

vietnams historie

VIETNAMS HISTORIE

Det vietnamesiske folkets historie er historien om kampen mot fremmede inn-
trengere. Fra ca. 300 f.Kr. til år 1789 ble Vietnam flere ganger okkupert av kin-
esere og mongoler. Til tross for dette klarte folket i stor grad å bevare sin nasjonale
identitet. I årene fra 1858 til 1885 ble landet erobret av Frankrike. Det franske
kolonistyre, som støttet seg på godseiere og aristokrati, varte til den annen verdens-
krig. Fra 1941-1945 hadde det imperialistiske Japan kontrollen over landet. Japanerne
samarbeidet imidlertid med den franske koloniadministrasjonen.

Vietminh

I mai 1941 ble den vietnamesiske frigjøringsbevegelsen Vietminh dannet. Leder
for denne var Ho Chi Minh. Vietminh organiserte kampen mot franskmennene og
japanerne. Tidlig i 1945 gjorde japanerne det slutt på den franske administrasjonen
og et japansk marionettstyre ble innsatt. Ved en godt organisert folkeoppstand i
august 1945 ble marionettregjeringen styrtet og den Demokratiske Republikken Vietnam
(DRV) utropt.(1) I januar 1946 ble de første valg med alminnelig stemmerett holdt i
Vietnam. Valgene førte til at Ho Chi Minh ble president. Allerede det første året
klarte republikken å brødfø hele befolkningen, mens årlig hungersnød hadde vært det
vanlige for store deler av befolkningen i kolonitida.

Franskmennene, hjulpet av England og Chiang Kai-shek, vendte imidlertid tilbake
i løpet av 1946 og dekket sine imperialistiske hensikter med at Vietnam ikke var
modent for uavhengighet. Da de møtte motstand sendte de straffeekspedisjoner mot
folket. I november 1946 bombaderte de f.eks. Haiphong og drepte 6000 mennesker.
I tillegg opprettet de i årene som kom flere marionettregjeringer som alle manglet
støtte i folket. Dette gjorde de til tross for at de i den såkalte Fountainbleuavtalen
fra juli 1946 hadde lovet å respektere Vietnam som et fritt land bare løst knyttet til
Frankrike. Vietminh fortsatte å lede krigen mot de franske imperialistene. Fra 1950
begynte franskmennene å få materiell støtte fra USA. Grunnen til dette var at USA
etter Mao tse Tungs seier i Kina så sine imperialistiske interesser i Sør-øst Asia
truet. I årene fra 1952 til 1954 betalte USA 80% av de franske krigsomskostningene.
Dette kunne likevel ikke redde franskmennene og deres lakeier. I 1954 falt festningen
Dien Bien Phu og franskmennene var fullstendig slått militært.(2)

Geneveavtalen

Etter franskmennenes nederlag ble det innledet forhandlinger i Geneve om hele
tidligere fransk Indo-Kina (Vietnam, Laos og Kambodsja). En militær demarkasjons-
linje delte foreløpig Vietnam i to med Vietminhs styrker i nord og de franske styrker
i sør. I Geneve møtte representanter for to regjeringer i Vietnam, - den franske
marionettregjering fra Staten Vietnam og den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV).
Genevekonferansen kom bl.a. fram til følgende:

- 1) Ingen fremmede tropper eller krigsmateriell skal sendes til Vietnam.
- 2) Den militære demarkasjonslinje er provisorisk og må ikke tolkes som en politisk eller territorial grense.
- 3) Frie, almene valg for hele landet skal holdes i juli 1956 under tilsyn av en internasjonal kommisjon.

Avtalen ble tiltrådt av England, Frankrike, Sovjet, Kina, Laos, Kambodsja, DRV
og Staten Vietnam (med reservasjoner). USA tiltrådte ikke avtalen men USA-dele-
gaten general Bedell Smith uttalte på vegne av regjeringen at "USA kom til å avholde
seg fra maktbruk eller trusel om maktbruk i den hensikt å forstyrre avtalene".
Videre uttalte han at "når det gjelder nasjoner som nå er delt mot sin vilje, vil USA
fortsette å gå inn for samling gjennom frie valg under overoppsyn av FN".(3) USA
hadde imidlertid ikke til hensikt å overholde Geneveavtalen. Få dager etter at avtalen
var undertegnet sa utenriksminister Foster Dulles: "Fra nå av gjelder det ikke å
sørge over fortida, men å gripe framtidige sjanser til å hindre at tapet av Nord-
Vietnam fører til utvidelse av kommunismen over hele Sør-øst Asia og det sør-vestlige
Stillehavsområde".(4) Allerede i 1953 hadde president Eisenhower gitt en bedrø-
velsende grunnelse for den amerikanske imperialismen i Vietnam: "Sett at vi mistet Indo-Kina.
Om landet gled ut av våre hender skulle vi miste livsviktige leveranser av tinn og
wolfram. Vi søker etter den billigste måten å hindre at noe forferdelig skjer, nemlig
at vi mister de mulighetene vi har til å skaffe oss det vi behøver av rikdommene i
Indo-Kina og resten av Sør-øst Asia".(5) Amerikanerne fikk innsatt sin egen mario-
nett Ngo Dinh Diem som statsminister i sør, og da tida for valgene som skulle samle
landet kom, tok Diem avstand fra Geneveavtalen. President Eisenhower har i sine
memoarer gitt amerikanernes virkelige begrunnelse for å hindre valgene, nemlig at
"det var sannsynlig kommunistene ville få ca. 80% av stemmene ved frie valg" Diem
og USA betraktet fra nå av den militære demarkasjonslinja som politisk grense.(6)

FNL

USAs regjering oppgir som "offisiell" grunn til at de har satt inn en halv million soldater i Vietnam at Sør-Vietnam er blitt utsatt for aggresjon fra et annet land, DRV. Denne begrunnelsen viser seg feilaktig når en studerer fakta i saken.

Diem innledet straks terror mot politiske motstandere og sivilbefolkningen i sør. Jorda som Vietminh hadde fordelt til bøndene ble tatt tilbake av de rike jordeierene. Til tross for at Diem forsøkte å gi sitt styre et skinn av demokrati ble terroren stadig sterkere. Diem terroriserte motkandidater ved valg. Han sørget for å gi ledende stillinger til medlemmer av sin egen familie. Han skapte en politistat og opprettet konsentrasjonsleire for politiske motstandere. Hans styre hadde kort og godt et fascistisk preg. Mellom 1954 og 1960 ble flere vietnamesere drept i Diems forfølgelser mot tidligere Vietminh tilhengere og deres familier enn hva som ble drept under den følgende 6-års periode da offisiell krig rådde. I de første årene førte dette til spontan motstand fra folket. Forståelsen for nødvendigheten av organisert motstand vokste fram etter hvert og den 20/12 1960 ble Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront FNL dannet. Organisasjonen inneholdt en rekke politiske og religiøse organisasjoner, nasjonale minoriteter, fagforeninger osv. som samlet seg om det konkrete mål å kaste amerikanerne ut av Vietnam og å gjenforene landet.(7) FNLs politiske program inneholdt også arbeidet for et bredt demokrati, landreformer, trosfrihet og bedre levevilkår for folket.(8) Som middel til å oppnå dette var organisert kamp nødvendig og den 15/2 1961 ble Sør-Vietnams Frigjøringshær dannet. Denne står under FNLs politiske ledelse.(9) For å holde stillingen ble det nå nødvendig for USA å sende flere og flere soldater eller "rådgivere" til Vietnam. For å rettferdiggjøre dette godtok president Kennedy en teori som gikk ut på at oppstanden i sør skyldtes infiltrasjon fra DRV.

De frigjorte områder

Til tross for enorm innsats av USA og med bytte av forskjellige marionetter i Saigon (nå Thieu, Ky, Kiem), har FNL frigjort 4/5 av landområdet i sør. Den vietnamesiske revolusjonen er i stor grad en bonderevolusjon for å sikre bøndene eiendomsrett til jorda de dyrker. Det viktigste som har skjedd i de frigjorte områdene er derfor utdeling av jord til bøndene. I tillegg til dette har undervisning og helsestell blitt utbygget. De frigjorte områdene administreres av selvstyre-komiteer som det er regelmessig valg til. I sentrale deler av Vietnam har det blitt valgt tilsvarende selvstyre-komiteer for de nasjonale minoriteter. I de frigjorte områdene er det altså et demokratisk folkestyre.(10)

Folkekrig

Alt dette har blitt mulig ved at en har fulgt prinsippet om folkekrig. Folkekrig vil i korthet si at hele folket mobiliseres i kampen, at alle deltar med gevær, spade, hakke eller penn. Dette medfører at FNL kan bevege seg som fisken i vannet blant folket. Soldatene deltar etter evne i den daglige produksjon og sivilbefolkningen etter evne i kamp. USA-styrkene og deres lakeier sloss derfor ikke mot en regulær armé, men mot et helt og enig folk. Mange steder er det dannet såkalte kamp-landsbyer. Dette betyr at landsbyene er godt gjemt, ofte under jorda med bombesikre rom. Rundt landsbyene er det kilometervis med skyttergraver og befestningsanlegg. Store områder er dekket med minefeller og spikerbrett som gjør det uhyre vanskelig for USA/Saigon-hæren når den er ute på "opprenskningsaksjoner". I landsbyene produseres det både mat, våpen og annet utstyr til frigjøringshæren og til gerilja og selvforsvarsgruppene som dannes i landsbyene.

FNLs innflytelse strekker seg også utenfor de direkte frigjorte områdene. Mange som offisielt regnes for å arbeide for Saigon-juntaen arbeider virkelig for FNL. Helt inne i Saigon er det dannet en selvstyre-komite og en hemmelig CIA-rapport, som har vært referert til i amerikanske og norske aviser, viser at det sannsynligvis er ca. 30000 FNLere innenfor Saigon administrasjonen.(11)

PRR

Et viktig resultat av de store politiske og militære seiere var at i juni 1969 kunne folket i Sør-Vietnam, på en folkekongress, innsette sin egen regjering - Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR). På denne folkekongressen deltok representanter fra FNL og 22 andre organisasjoner i Vietnam. Blant disse organisasjonene kan nevnes "Alliansen for nasjonale, demokratiske og fredelige krefter" som representerer store borgelige og intellektuelle krefter i byene. PRR har blitt anerkjent diplomatisk av 30 stater i Asia, Afrika, Sør-Amerika og Europa.

Som en følge av militære nederlag og motstand fra folkeopinionen i USA og resten av verden har USA gått med på å starte forberedende fredsforhandlinger. Disse forhandlingene ble åpnet i Paris i 1968. Madame Thi Binh, som er PRRs representant i Paris, har satt fram et åtte punktets fredsforslag. Forslaget satte fram en frist for total tilbaketrekning av de amerikanske styrkene (30 juni 1971) og gikk inn for dannelsen av en bredt sammensatt, midlertidig koalisjonsregjering der også folk fra Saigon administrasjonen som står for fred, uavhengighet, nøytralitet og demokrati skulle

kunne delta. Unntatt er selvfølgelig USA-lakeierene, men, ny og mer helt tydelig at angriperen USA bare deltar på fredsforhandlingene for å omgi seg med et skinn av fredsvilje. President Nixon har kommet med en fem punkts "fredsplan" som er helt uantagelig for det kjempende vietnamesiske folk. Nixon forlanger bl.a. at det nåværende quislingstyret i Saigon skal være med i en ny koalisjonsregjering og at den nåværende situasjon i hele Indo-Kina skal fastfrys, dvs. at folkene skal slutte å kjempe for sin frihet. Men USAs fredsbløff har blitt gjennomskuet. Gjennom sine representanter i Paris har PRR gjort det fullstendig klart at vilkårene for reelle fredsforhandlinger er at USA drar seg betingelsesløst tilbake fra Vietnam.(12)

USAs strategi i Vietnam

I Vietnam har USA-imperialistene forsøkt flere strategier for å bekjempe den seierrike folkekrigen. Det første stadiet i deres krigførsel var den såkalte "spesialkrigen". Dette innebar at USA forsynte en marionettregjering med våpen og "rådgivere". Denne strategien brukte amerikanerne fra 1954 - 1965. Vinteren 1965 gikk amerikanerne over til "den lokale krig". Marionettregjeringen måtte ha mer aktiv hjelp for å kunne holde seg ved makten. Den nye strategien, som var godkjent av president Johnson, innebar at store regulære troppeenheter ble sendt til Sør-Vietnam og at terrorbombingen av Nord-Vietnam (DRV) begynte. Dette var altså en stor militær innsats i en "lokal" del av verden. Til tross for at USA fra 1965 har tatt alle midler utenom atomvåpen i bruk mot det vietnamesiske folket, har de ikke klart å befeste sin stilling sterkere enn før. Amerikanerne har hatt store tap og troppen moral er stadig synkende. Et bevis på dette er det stadig tiltagende narkotikamisbruk blant soldatene og at soldatene ofte nekter å utføre ordre som blir gitt dem. (13) Uroen over dette har fått USA-imperialistene til å gå over til en tredje strategi, den såkalte "vietnamiseringen" av krigen. President Nixon ga ordre til denne strategien. "Vietnamiseringen" betyr at Saigon-hæren etter hvert skal overta all strid på bakken. Vietnameser skal bekjempe vietnameser. Fra lufta derimot skal USA fortsette å spre napalm, bomber og kjemikalier, der det trengs. Som tillegg til strategien inngår den såkalte "pasifiseringen". Dette går ut på å flytte store deler av befolkningen slik at den skal komme ut av FNIs kontroll. I realiteten er dette i det store og hele en tilbakegang til "spesialkrigens" strategi, som viste seg å være helt mislykket. For at USA og deres lakeier i Saigon skal ha litt mer hell med seg denne gangen, har de også opptrappet sin "hemmelige krig" i Laos og dessuten sørget for å utvide krigen til den fredelige naboen Kambodsja. (14)

LAOS OG KAMBODSJA

Laos. I likhet med Vietnam ble Laos erobret av franskmennene på 1800-tallet og okkupert av japanerne i tidsrommet 1941 - 1945. Som i Vietnam oppsto det en nasjonal enhetsfront kalt Neo Lao Itsala og en nasjonal frigjøringshær kalt Pathet Lao. Ved Genevekonferansen i 1954 ble Laos erklært nøytralt og uavhengig, men kort tid etter lyktes det USA å innsette en marionettregjering. Landet ble i likhet med Sør-Vietnam utsett til å delta i SEATO, USAs militærallianse i Sør-øst Asia. I 1956 ble den gamle motstandsbevegelsen oppløst og Neo Lao Haksat (Laos patri-otiske front) ble dannet under ledelse av prins Souphanouvong. Fronten hadde stor framgang og i 1958 fikk den stort flertall ved valgene til nasjonalforsamlingen.

USA forsøkte i årene som kom igjen å få kontrollen, men uten å lykkes. Ved nye Geneveforhandlinger i 1961/62 ble Laos igjen erklært nøytralt og uavhengig. Denne avtalen undertegnet tilogmed USA. Imidlertid hadde USA-imperialistene heller ikke denne gang til hensikt å overholde avtalen. Etter flere kuppforsøk lyktes det USA i 1964 å innsette sin egen marionettregjering. Den internasjonale kontroll-kommisjonen, som var opprettet etter Geneveavtalen av 1961/62, erklærte at kuppet var brudd på avtalen. Neo Lao Haksat har fortsatt å lede kampen mot USA og deres medløpere. Til tross for at USA har økt sin innsats, både med "rådgivere" og bombetokter, har mer enn 2/3 av landet blitt befridd. (15)

Kambodsja. Landet deler stort sett Laos og Vietnams historie fram til 1954. Etter Geneveavtalen ble landet anerkjent som en nøytral og uavhengig stat under ledelse av prins Sihanouk. Som Kambodsjas statsjef klarte Sihanouk å holde landet utenfor imperialistenes direkte innflytelse i mer enn 15 år. Men landet hadde et borgerskap og byråkrati som tjente på sterke forbindelser med amerikanerne. (Bl.a. ved å underslå u-hjelps midler). Sihanouk sto derfor hele tida under sterkt press for å gå med i SEATO (16) Dette førte til at det oppsto en patriotisk geriljabevegelse "de røde Khmerer". Selv om USA-imperialismen ikke var direkte involvert i Kambodsja, krenket USA landet utallige ganger med bombetokter fra 1958 av. Sihanouk tok avstand fra USAs krigførsel i nabolandene, men samtidig fordømte han "de røde Khmerer" som agenter for en stor asiatisk makt. I 1969 førte presset fra borgerskapet, hæren og byråkratiet til at den reaksjonære Lon Nol ble statsminister og ved et CIA inspirert kupp i mars 1970 ble Sihanouk avsatt og Lon Nol / Sirik Matak overtok. Sihanouk oppfordret folket til motstand. Dette skjedde, og for å redde Lon Nol klikken gjorde USA/Saigon-juntaen invasjon i Kambodsja. Begrunnelsen var at FNL og nord-vietnamesere drev terror mot Kambodsja, samt at det gjaldt å trygge amerikanske liv i Sør-Vietnam. Idag er det kambodsjanske folket samlet i sin motstandskamp mot USA og deres lakeier i den nasjonale enhetsfronten FUNK. De har befridd mer enn 4/5 av landet og USA-imperialistene har kommet et skritt nærmere sitt nederlag. (17) (18)

DEN INDO-KINESISKE ENHETSFRONTEN

USAs økende aggresjon i hele Sør-øst Asia har ført til økt samhold mellom de indo-kinesiske folkene. Den 24-25 april 1970, kort etter Lon Nols kupp, ble det holdt en toppkonferanse på grensen mellom Laos, Nord-Vietnam og Kina. Konferansens initiativtaker var Sihanouk. Deltagerene var representanter fra frigjøringsbevegelsene i Sør-Vietnam, Laos og Kambodsja samt fra DRV. Konferansen førte til dannelsen av en Indo-Kinesisk enhetsfront mot USA-imperialismen og deres lakeier. I et felles-

Spørsmål til diskusjon:

1. Hvorfor overholdt ikke USA Geneveavtalen?
2. Er USAs "offisielle" begrunnelse for sin krig i Vietnam holdbar? Hvorfor begrunner USA sin angrepskrig på denne måten?
3. Hvorfor ble FNL dannet?
4. Hvorfor seirer frigjøringsstyrkene i Sør-Vietnam over USA og marionettstyrkene?
5. Hvorfor stiller det vietnamesiske folkets representanter i Paris kravet om at USA betingelsesløst skal trekke seg ut av Vietnam før reelle fredsforhandlinger kan komme igang?
6. Hva er hovedgrunnen til at USA invaderte Kambodsja?
7. Hva betyr den Indo-Kinesiske Enhetsfronten for den kampen FNL og de andre indo-kinesiske folk fører?

NOTER

1. Mer om DRV i For Vietnam nr 3 1970.
2. Fakta om Vietnam (Pax 1965)
An outline history of the Vietnam Workers Party. (Hanoi 1970)
3. Joseph Buttinger: Vietnam. A political history. (London 1969)
4. Fakta om Vietnam
5. Buttinger: Vietnam. A political history
6. Fakta om Vietnam
7. Det vietnamesiske navnet på FNL er "Mat Tran Dan Toc Giai Phong Mien Nam Viet Nam", som betyr "Front til befrielse av Sør-Vietnam". FNL består av et 20-tall større organisasjoner: A) Tre politiske partier: Det kommunistiske partiet (ble i 1962 delt i to, det Sør-vietnamesiske kommunistpartiet heter nå det Revolusjonære Folkeparti), Det Demokratiske Partiet og det Radikalsosialistiske Partiet har i høy grad bidratt til å mobilisere studentene og de borgerlige intellektuelle. B) Ti masseorganisasjoner: Frigjøringsfrontens faglige arbeiderorganisasjon, Frigjøringsfrontens bondeorganisasjon (hvis medlemmer utgjør kjernen i Sør-Vietnams revolusjon), Ungdomsforbund, kvinneforbund, studentforbund, fattere, kunstnerforbund, journalistforbund, lærerorganisasjoner og veteranorganisasjoner. C) Tre religiøse organisasjoner: Patriotiske katolikkers forbund, Luchoa-Buddhistene og Hoa Hao sekten. D) Dessuten: Røde kors frigjøringsforbund, det Revolusjonære Folkepartiets ungdomsforbund, solidaritetskomiteer i Asia, Afrika og Sør-Amerika.
8. Vietnamese studies 23. South Vietnam. From the NFL to the Provisional Revolutionary Government. (South Vietnam 1970)
9. Mer om FNL i For Vietnam nr 4 1969 og nr 4 1970.
10. Om frigjorte områder se "Intervju med Phan Hoi i For Vietnam nr 4 1970."
11. Fakta om Vietnam. Vietnamese studies 23.
12. Vietnamese studies 23.
13. Newsweek 11/1 1971
14. Buttinger: Vietnam. A political history.
15. Fakta om Vietnam. Kontrast nr 7 1970
16. SEATO: Southeast Asia Collective Treaty, opprettet 8/9 1954. Følgende stater inngår: USA, Australia, New Zealand, Filipinene, Thailand. SEATO "beskytter i tillegg Laos, Kambodsja og Sør-Vietnam.
17. Fakta om Vietnam.
18. Mer om kuppet og invasjonen av Kambodsja i For Vietnam nr 2 og 3 1970.
19. South Vietnam in Struggle no 61 5/5 1970.
20. Mer om sosialimperialismen i brev 3.

kommunike uttalte representantene bl.a. at folkene på den indo-kinesiske halvøy nå står sterkere sammen enn før mot USA-imperialismen som siden 1954 har forsøkt å gjøre landene til neo-kolonier og militærbaser for å utsuge Indo-Kinas folk, undertrykke frigjøringsbevegelsene i hele Sør-øst Asia og for å bekjempe sosialistiske land i Asia. Med utgangspunkt i at et hvert lands frigjørelse og forsvar er dets egen sak, lovet partene å gjøre alt de kunne for å gi hverandre gjensidig støtte etter ønske og på grunnlag av gjensidig respekt. Dette viser klart at det er de tre folkene i Indo-Kina som kjemper. USAs påstand om at krigen skyldes infiltrasjon fra Nord-Vietnam er fullstendig absurd. Enigheten på konferansen var en manifestasjon mot Nixons forsøk på å splitte landene og få asiater til å bekjempe asiater. (19)

FAKTORER SOM PÅVIRKER KRIGEN I INDO-KINA

Grunnlaget for vårt arbeid er motsetningen mellom USA-imperialismen og Vietnams folk. Vi har sett at USA i løpet av 1970 har utvidet krigen til hele Indo-Kina med en påfølgende intensivering av frigjøringskampen i hele området. Vi bør se på noen faktorer utenfor Indo-Kina som påvirker krigen.

1) USA. Som en følge av utvidelsen av krigen til Kambosja har motstanden mot krigen innen USA økt voldsomt. Myndighetene har måttet ty til fascistiske voldsmetoder for å slå ned de voldsomme protestene. Et eksempel på dette var drapene på fire protesterende studenter ved Kent University våren 1970. Samtidig kan en daglig lese at USA er inne i en økonomisk krise med over fire millioner arbeidsløse, sterk inflasjon, økende underskudd på betalingsballansen, og minkende gullreserver. Dette tvinger til nedskjæring av utgiftene utenlands bl.a. i Vietnam. Det er klart at både politiske og økonomiske faktorer i USA påvirker krigen til de indo-kinesiske folks fordel.

2) Asia. I Asia er det tydelig at Kina, som selv er truet av USA-imperialismen, er Indo-Kinas folks beste støtte. Dette viser den store materielle og moralske støtte landene får i sin kamp. Ved dannelsen av den indo-kinesiske enhetsfronten var Kinas statsminister til stede. - En annen positiv faktor i Asia er folket i Thailand som gjennom dannelsen av en frigjøringshær under ledelse av en patriotisk front stadig sterkere bekjemper USA-imperialismen. Selv om USA forsøker å trekke ny-imperialistiske land i Asia, som det monopolkapitalistiske Japan, mer aktivt med i undertrykkelsen av Sør-øst Asia, er helhetsbildet til fordel for de indo-kinesiske folk.

3) Sosialimperialismen. Det som preger Sovjets holdning er solidaritet i ord og forræderi i handling. Sovjet-lederne holder kontakten med den reaksjonære Lon Nol i Kambodsja og har ikke anerkjent Sihanouks lovlige regjering. De støtter ikke den indo-kinesiske enhetsfronten og selger våpen til reaksjonære regjeringer i Asia. En må regne med et samarbeid over hodene på de indo-kinesiske folk mellom USA og Sovjet når det gjelder en ordning i Sør-øst Asia. (20)

Ser vi på verden som helhet ser vi at USA-imperialismen møter økt motstand. I Palestina, Sør-Amerika, Afrika og Europa intensiveres også kampen. Men USAs svakeste punkt er i Vietnam og resten av Indo-Kina og derfor krever de indo-kinesiske folks kamp vår særlige støtte.

usa-imperialismen

USA - EN IMPERIALISTSTAT

Tidligere har mange forsøkt å forklare USAs folkemord i Vietnam med at USA akkurat nå er så uheldig å ha en dårlig president som i tillegg har enda dårligere rådgivere. Andre foreslår at det er en rekke tilfældigheter som har ført til at USA har nesten en halv million topputstyrte soldater, hypermoderne fly, gass og napalm i Indo-Kina. Men denne overfladiske holdning til USAs krigføring i Indo-Kina har stadig tapt terreng. Flere og flere innser at krigen i Indo-Kina er en naturlig konsekvens av det økonomiske system i USA.

Den amerikanske monopolkapital.

Det mest typiske trekk ved dette økonomiske system er at et fåtall monopolgrupper dominerer næringslivet. Monopoliseringen startet for alvor under de økonomiske krisene fra 1873 og har senere fortsatt med uforminsket styrke. Ikke minst den 2. verdenskrig påskyndet denne utvikling. Økonomen Mandel har påvist at det i 1952 var 7 hovedgrupper, mer eller mindre fast sammenbundet som dominerte USAs næringer. (1). Erik Nord skriver i Arbeiderbladet: "En amerikansk økonom har regnet ut at hvis de store internasjonale selskaper fortsetter sin ekspansjon, vil i 1975 300 av disse giganter kontrollere 75 prosent av den ikke-kommunistiske verdens industrielle aktiva, og de vil i realiteten ha eliminert enhver konkurranse når det gjelder industrielle produkter. Det sier seg selv at med en slik enorm økonomisk makt følger også en enorm politisk innflytelse." (2). Disse 300 "giganter" eies av langt færre monopolgrupper. Derfor er det riktig å kalle USA et monopolkapitalistisk land.

Monopolkapitalistene støtter økonomisk og på annen måte politikere som fører politikk i samsvar med storkonsernernes ønsker. Dette er et trekk som går igjen overalt hvor store bedrifter dominerer økonomien, f.eks. i Sverige fikk det svenske Høyre-partiet 90 prosent av pengene sine til valgkamper i 60-årene fra aksjeselskaper o.l. (3). I USA koster en valgkamp så mye penger, at bare de som har millionvis av dollar har råd til å kjøpe sendetid i de private TV-selskapene, annonser og innlegg i avisene, og ansette stab av valgfolk. På denne måte har man greidd å utelukke kandidater som ikke støtter monopolkapitalistenes krigspolitikk. Nixon fikk 43,3 prosent av de avgitte stemmer i siste amerikanske valg hvor valgdeltakelsen var noe over 60 prosent. Med monopolkapitalistenes støtte fører han den politikk de ønsker.

Støtte til reaksjonære kuppforsøk.

Det kan nevnes mange eksempler på amerikanske overgrep i etterkrigstiden. Noen av de best kjente utenfor Indo-Kina er CIAs (det amerikanske etterretningsvesens) styrting av Mossadeque-regimet i Iran 1953, USAs ansvar for høyre-kuppet i Guatemala 1954, den aktive deltakelse i nedkjempelsen av den demokratisk valgte president i Den dominikanske republikk 1965, og støtten til junta-kuppet i Hellas 21. april 1967. Alle disse steder fikk USA-monopolene store fordeler og muligheter for store fortjenester etterat mer progressive regimer var blitt nedkjempet (4).

I tillegg støtter USA en rekke despotiske stater på forskjellig vis - det skulle være nok å nevne Filippinene, Haiti, Portugal, Argentina, Sør-Korea, Indonesia, Liberia, Columbia og Spania.

Hvorfor undertrykker USA andre folk?

De viktigste grunner til at USA undertrykker andre folk er:

1. Nye markeder. Ettersom monopolkapitalistene forsøker å tjene så mye som mulig, betaler de naturligvis så lite som mulig i lønn til arbeiderne. Men jo mindre penger arbeiderne får i lønn, desto mindre penger får de til å kjøpe monopol-selskapenes varer for. Monopolene trenger til å selge varene sine i utlandet for i det hele tatt å få solgt hele sin produksjon. Derfor de ikke å skaffe disse nye markeder for varene sine får vi såkalte overproduksjons-

8919

minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

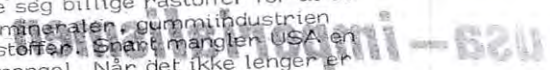
minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

mineraler, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

minerale, gummiindustrien
stoffer. Snart mangler USA en
sagel. Når det ikke lenger er

NATO - en trussel mot folket.

NATO er en måte USA-imperialistene forsøker å trygge sine interesser i Norge på. Gjennom hendinger som kuppet i Hellas og avsløringen av hemmelige NATO-planer har stadig flere forstått at NATO er en trussel mot det norske folket.

Oberstkuppet i Hellas skjedde etter en NATO-plan, den såkalte "Prometheus-planen". På samme måte holdt det på å skje et statskupp i Italia 14. juni 1964 etter en tilsvarende plan (ES-planen, "Emergenza Speciale"), utarbeidet av det italienske sikkerhetspoliti i samarbeid med CIAs europeiske hovedkvarter i Frankfurt.

Norge har sine beredskapslover som ble vedtatt av Stortinget vel et år etter at NATO-pakten ble underskrevet. Det viktigste ved disse lovene er at de for det første slår fast "retten" til å gi regjeringen diktatoriske fullmakter "under krig, krigsfare og liknende forhold".(8).

Men USA-imperialistene har også utarbeidet egne planer for Norge. Viktigst er "OPLAN nr. 100-1" også kalt McConnell-planen, som har stått omtalt og gjengitt både i det vesttyske billedbladet "STERN" og i "Orientering". I "OPLAN nr. 100-1" heter det bl.a. "I tilfelle indre uro som materielt kan gå ut over de amerikanske styrkenes oppdrag eller sikkerhet.... kan de amerikanske styrker ta forholdsregler som den amerikanske militære sjef mener er nødvendige, enten på egen hånd eller i samarbeid med regjeringen." USAs militære myndigheter kan på denne bakgrunn sette norsk lov og alt som kan kalles demokratiske rettigheter ut av funksjon, med eller uten den norske regjeringens vitende. Det er opp til USAs militære myndigheter å avgjøre om en økonomisk streik, en demonstrasjon eller en annen aksjon kan true "de amerikanske styrkenes sikkerhet".(9).

Overvåking av progressive.

I OPLAN nr. 100-1 står også følgende: "Regjeringen i ... skal stille til disposisjon for de amerikanske styrkene slike opplysninger og etterretningsrapporter som kan hjelpe dem med å utføre deres oppdrag ...".

Det er allerede velkjent at de norske myndigheter gjennom sitt sikkerhetspoliti (SIPO) fører hemmelige kartoteker over NATO- og EEC-motstandere, militærnektere, FNL-aktivister og andre progressive (10).

Når det gjelder Solkom har vi gang på gang sett at deltagerne i Vietnam-demonstrasjoner blir fotografert, enten av SIPO eller av reaksjonære journalister på oppdrag av SIPO. Vi må regne med at telefonen til Solkom blir avlyttet og post blir åpnet. Alle FNL-aktivister og sympatisører må være klar over dette forholdet og vise årvåkenhet og verne om sikkerheten til organisasjonen og enkeltmedlemmene. Dette innebærer at vi mest mulig utad skjuler hvem som er medlemmer og at vi ikke sender medlemslister i posten eller oppgir mer enn strengt tatt nødvendig over telefonen.

NATO-medlemskapet vanskeliggjør støtten til Vietnams folk.

Av forrige avsnitt så vi at Norges medlemskap i NATO direkte vanskeliggjorde våre muligheter til å drive solidaritetsarbeid for Vietnams folk. Men en minst like viktig grunn til at Solkom har parolen "NATO ut av Norge" er at NATO i realiteten har bundet Norge til å støtte USAs krigføring i Indo-Kina. Halvard Lange, Norges tidligere utenriksminister, sier i en brosjyre utgitt av Den norske Atlanterhavskomité i 1969: "Under krigen i Vietnam har de forente stater (USA) avholdt seg fra å appellere til sine NATO-allierte om aktiv politisk støtte og langt mindre om militær støtte. De har nøyd seg med å holde NATOs råd løpende og grundig orientert om utviklingen av konflikten og om sitt syn på den. Det har gjort det mulig for alle de allierte når de offentlig har tatt standpunkt til konflikten å ta hensyn, slik at de har unngått å gå mot amerikanske interesser og dermed svekke samholdet om Atlanterhavsforsvaret". Tydeligere kan det ikke sies, av frykt for å svekke "Atlanterhavsforsvaret" har Norge unnlatt å gå mot USAs krig i Vietnam. Vårt NATO-medlemskap hindrer oss i praksis i å vise solidaritet (11).

Nåværende utenriksminister Sverre Strøm har også en rekke ganger utvetydig støttet amerikansk krig i Vietnam, noe som ikke kan overraske noen.

Vår konklusjon må være: Kampen mot NATO her i Norge er uløselig knyttet sammen med solidaritetsarbeidet for Vietnams folk.

USA-IMPERIALISMEN I VIETNAM.

USA-imperialismen har satset enorme mengder våpen og soldater for å holde Vietnam. Allerede i 1953 fortalte daværende president Eisenhower noe av grunnen til dette i det sitatet som er gjengitt i brevet om Vietnam. I dag er Saigon-juntaen en lydig tjener for imperialistene. Juntaen garanterer 3 - 5 års skattefrihet, fri utførsel av kapital og profit og en rekke andre fordeler.

Men direkte økonomiske interesse som den amerikanske monopolkapital har i Vietnam kan ikke på langt nær forklare USAs massive militærøppslutning i området. To andre faktorer er viktigere. Først den totale endring i den politiske og strategiske balansen som inntraff i slutten av 50-årene i og med det tiltagende samarbeidet mellom USAs og Sovjets ledere, samt Kinas overtagelse av Sovjetunionens rolle som de revolusjonære frigjøringsbevegelsers påliteligste støtte og forsvarer. Ved kommunistenes seier i folkekrigen i Kina i 1949 mistet USA-imperialistene et meget viktig område for utbytting, de mistet de enorme arbeidskraftressurser og råstoffkilder i dette landet - et tap som de ikke har akseptert som endelig.

Innringingen av Kina ble etter 1949 en viktig del av imperialistenes politikk.

Kanskje enda viktigere er det for USA-imperialistene å knuse det vietnamesiske eksemplet.

Imperialistene vet at om vietnameserne seirer i kampen kommer dette til å bli en kraftig innsparasjon for alle andre folk som kjemper for frigjøring fra økonomisk utbytting.

Dette er bakgrunnen for at de amerikanske imperialistene har konsentrert halvparten av USAs flåte og en tredjedel av landsstridskreftene i Asia og Stillehavsområdet, dit også brorparten av flyene har blitt forlagt. Dette innebærer at det amerikanske militærpolitikkens hovedstøt har vendt seg fra Europa, Atlanteren og Sovjetunionen mot Stillehavet og Sørøst-Asia.

USA-IMPERIALISMEN OG DET AMERIKANSKE FOLKET.

Vietnam-krigen har skapt et klart motsetningsforhold mellom amerikanske monopolgrupper. Mens krigsindustrien har høvet inn store profitter, har den vanlige industri hatt direkte produksjonsnedgang. Fra juli 1969 til mars 1970 sank TV og radio-produksjonen med hele 32%, bilproduksjonen med 26 % og jordbruksvareindustrien med 13% (12). Samtidig har prisstigningen i USA ført til at de amerikanske varene har blitt så dyre at det er blitt stadig vanskeligere å få solgt dem utenlands (13). Krigsindustrien er nå "hauker" og ønsker at krigen skal fortsette, mens den andre industrien begynner å se nødvendigheten av å stoppe krigen i Indo-Kina siden de nå taper penger på den.

Men verst går selvsagt krigen utover det amerikanske folket. Ikke bare har det blitt drept flere amerikanere i Vietnam enn under hele Korea-krigen, også den økonomiske krisen rammer med full tyngde. En fabrikkarbeiders reallønn sank mellom desember 1968 og april 1970 med 4,7% (14). Dette er en følge av prisstigningen som har blitt fordoblet siden perioden 1965-67 (15). Samtidig ble skattene for det amerikanske folket øket med 10% i 1968 for å dekke utgiftene til imperialistenes krigsventyr i Sørøst-Asia, noe som førte til at mange amerikanere nektet å innbetale sine skatter.

For å dekke utgiftene til krigen har imidlertid den amerikanske regjering brutalt skåret ned sosiale utgifter som folket gjennom de siste år har tilkjempet seg. Vi kan tenke oss hva dette betyr i et land om hvilket selv proamerikanske aviser skriver: "I det rike Amerika lever ti millioner mennesker under sultegrensen, og over tretti millioner er underernærte. Radmagre småbarn dør på lasarettene, fordi fattige foreldre ikke har mulighet til å gi dem riktig føde." (16).

Dette er første gang i USAs historie at det intrefør en økonomisk tilbakegang under en pågående krig. Det amerikanske folket har reist seg til kamp mot monopolene med en kraft som vi ikke har sett siden 1930-årene. Dette er bakgrunn for at vi lett kan se at både de indo-kinesiske og det amerikanske folk har felles interesse av å bringe USA-imperialistenes krig i Indo-Kina til opphør. (17).

SOVJETS SOSIALIMPERIALISME - STØTTESPILLER FOR USA-IMPERIALISMEN.

Støtte til reaksjonære regimer.

I dag er USA-imperialismen hovedfienden til verdens revolusjonære folk. Men det er viktig ikke å glemme at også andre imperialistiske land deltar i utplyndringen av naturressurser og arbeidskraft. Den franske og britiske imperialismen er i relativ tilbakegang. Samtidig blir det stadig tydeligere at Sovjet-lederne i den siste tiden har slått inn på en imperialistisk politikk. Dette har vist seg f.eks. gjennom Sovjets levering av råstoff (magnesium) til napalmbombeproduzenten Dow Chemical (18) og stål til Saigon-juntaen via det sovjetbygde jernverket i India, Hindustan Steel Limited (19), ved å støtte det fascistiske regimet i Indonesia med våpen, ved stor økonomisk hjelp til det reaksjonære regimet i Malaya og også Burma, ved intens arbeid for å bedre forholdet og få økonomisk innpass hos USA-forbundsfeilen, Thailand, ved åpenlyse tilnærminger til Chiang Kai-shek regimet på Formosa og gjennom invasjon i Tsjekkoslovakia. Samtidig "arbeider Moskva iherdig for å forbedre de sovjetisk-japanske forbindelser" (20). - Japan er den framvoksende imperialiststat i Øst-Asia, en fare som vietnameserne selv en rekke ganger har advart mot.

"Lederne i Kreml har foreslått opprettelsen av en asiatisk sikkerhetspakt som i form og innhold knapt skiller seg fra den plan John Foster Dulles i sin tid hadde" (20). En slik pakt, som skulle demme opp for frigjøringskampene i Asia, har selv vietnameserne måttet rykke ut mot. De sier "et såkalt kollektivt sikkerhetssystem i Sørøst-Asia og Stillehavsområdet i hovedsak er beregnet på å bruke asiater til å undertrykke asiater" (21).

Vi ser således at Sovjet-lederne bidrar til å øke presset på de indo-kinesiske folkene ved å støtte oppunder disse folks fiender.

Samarbeidet USA - Sovjet.

Fra å være et bolverk mot imperialismen har Sovjets utenrikspolitikk endret seg, og det har blitt klarere at samarbeid med de undertrykte folks fremste fiende USA-imperialismen har blitt stadig viktigere for Sovjet-lederne. Vi skal bare nevne 3 eksempler.

Den 30. august 1968 forlot et fly med 214 USA-soldater Japan. Soldatene var amerikanske forsterkninger til kampene i Vietnam. Flyet kom ut av kurs og ble nødt til å lande på sovjetisk område i Sibir. I stedet for å hindre soldatene fra å drepe vietnamesiske patrioter, utleverte Sovjet flyet og soldatene så fort at amerikanerne endog roste Sovjet-lederne for deres uvanlig raskhet i å bringe saken ut av verden.

Midt under USAs Kambodsja-invasjon satt USA og Sovjet i forhandlinger i Wien. News-

week skrev om dette at Moskva ikke hadde tenkt å sette på spill en av Sovjet-diplomatiets viktigste målsettinger, samarbeid med USA på atomvåpenområdet. Derfor holdt de sovjetiske og amerikanske delegasjoner ved SALT-forhandlingene et forretningsmessig og motsetningsfritt møte ifølge planene (22).

Etter at Hussein-regimet i Jordan hadde gjort et mislykket forsøk på å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen, støttet Sovjet USA's Rogers-plan, en plan som hadde til hovedhensikt å kvele enhver frigjøringskamp fra det palestinske folks side. Mellom 60. og 75.000 palestinere gikk etter lanseringen av planen i protesttog bare i Amman. Hovedparolen var "Nei til Rogers-planen". De viste oss at Rogers-planen var et nytt eksempel på at samarbeidet Sovjet-USA er rettet mot verdens folk (23).

Sovjet og de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp.

Mest forrædersk kommer Sovjet-ledernes politikk fram i deres støtte til Lon Nol-juntaen i Kambodsja. Sovjet har ikke anerkjent den nye eksilregjering til PRRs våpenfelle, Sihanouk. Derimot fungerer Sovjets ambassade hos USA-løpeguttene i Phnom Penh. Ambassaden bestyres av en charge d'affaires, mens ambassadøren har dratt til Moskva på ferie (24).

T.D. Allman reporter i Phnom Penh forteller i en artikkel gjengitt i "The Bulletin": "Motsigelsen i den sovjetiske holdning kommer kanskje klarest til uttrykk gjennom den hjelpen som Tsjekkoslovakia etter programmet fortsetter å yte, noe som helt klart gjenspeiler Sovjets politikk. Tsjekiske eksperter drar hver dag med væpnet kambodsjansk eskorte ned til en ammunisjonsfabrikk som de driver på veien mellom Phnom Penh og Sihanoukville. Den væpnede konvoien er ment å beskytte tsjekkerne fra Vietcong-overfall... På fabrikken produserer tsjekkerne den sovjetiske typen AK-47 og maskingeværkuler for kambodsjanerne (Les: Lon Nol-styrkene. Vår kommentar.) til bruk mot Vietcong." (25).

At også russerne gir direkte militærhjelp til Lon Nol-klikken kunne en pressemelding fra Sihanouk-hold fortelle 3. desember, bl.a. gjengitt i Arbeiderbladet. Slik er altså Sovjet-ledernes politikk, støtte til reaksjonære regimer og samarbeid med USA framfor støtte til frigjøringsbevegelser.

Tross at de i virkeligheten forråder verdens folk inklusive det vietnamesiske, gir Sovjet-lederne en viss materiell støtte til vietnameserne. Årsaken til dette er at hele det russiske folk støtter frigjøringskampen i Indo-Kina. Sovjet-lederne bruker denne våpenstøtte i et fortvilet forsøk på å få det russiske folk til å tro at Sovjet-lederne er anti-imperialister. Dette at man i ord forsøker å framstå som sosialister og via en og annen gest (f.eks. "hjelpen" til Vietnam) søker å framstille seg som progressiv, mens man i virkeligheten i det alt vesentlige driver en rent imperialistisk politikk, kalles sosialimperialisme.

IMPERIALISMEN I DAG.

I 1970 kom det klarere fram enn noensinne at det i virkeligheten ikke var imperialistene som lenger avgjorde verdens skjebne, men de kjempende folk i flere og flere land. "Supermaktene" hegemoni var i ferd med å bli brutt av de mange mindre nasjoners og frigjøringsbevegelsers vilje til uavhengighet og sosial rettferdighet.

Det var først og fremst utviklingen i Indo-Kina som viste verden hvor svak i grunnen den "fryktinngytende" amerikanske imperialismens militærapparat var. CIA-kuppet i Kambodsja avslørte hvor uttrygge USA nå føler seg i Vietnam. Den resultatløse invasjon som fulgte, viste hvordan denne frykten fører til desperate handlinger og slag i blinde. Det er derfor ingen overdrivelse å si at imperialistene ikke lenger kan skremme folk til lydige underkastelse eller passivitet i frykt for "supermakter".

Den amerikanske strategi i dag, "vietnamiseringen", er en tapens strategi. Å overlate mer og mer av krigsbyrdene og ansvaret for "ro og orden" til sine "allierte" medløpere i Sør-Vietnam, Thailand, Japan m.fl. hører med til denne strategien. Vitsen er å overlate mest mulig av grovarbeidet til disse, mens USA selv kan sitte i bakgrunnen og trekke i trådene og høve inn profitten. Men når det ikke går helt bra for marionettene, kan ikke imperialistene gjøre annet enn å kaste masken og åpent tre inn på krigsskueplassen, for så å bli sittende fast i folkekrigens hengemyr. Vi ser det i dagens Indo-Kina: økt amerikansk luftkrig, til tross for høylydt tilbaketrekkningspropaganda. Dette er den onde sirkel USA-imperialistene alltid vil stå oppe i - helt til den undergang den selv er skyld i.

SPØRSMÅL

1. Hvilke momenter vil du selv tillegge størst vekt som årsak til USAs store interesse for Vietnam og resten av Sørøst-Asia? Hvorfor er det så viktig å finne de egentlige årsaker til Vietnam-krigen når vi driver anti-imperialistisk arbeid?
2. Hvorfor er det så farlig for USA-imperialismen at FNL seirer i Vietnam?
3. Hvorfor er det viktig å skille mellom det amerikanske folket og USA-imperialismen?
4. Hva menes med at NATO er et redskap for USA-imperialismen i Norge? På hvilke måter er Norges NATO-medlemskap et hinder for Vietnam-arbeidet?
5. Hvorfor tror du myndighetene spionerer på FNL-aktivister og andre progressive?
6. Er du enig i at Sovjet-lederne i realiteten forrårder verdens folk inklusive det vietnamesiske? Begrunn svaret. Hvorfor gir de vietnameserne en viss materiell støtte?
7. Pek på momenter som viser at USA-imperialismen møter stadig større motstand i Indokina såvel som i USA og i resten av verden.

KILDER

1. E. Mandel : Marxist Economic Theory, Vol. 2 (Merlin Press, London 1968) s. 403-06, 411-23, 448-76.
2. Arbeiderbladet, 13. april 1968.
3. Aake Ortmark : Maktspillet i Sverige.
4. Bo Gustafsson : USAs imperialism. Vietnambulletinen 1968 og Arbeiderbladet, 1. mars 1968 (om Hellas.)
5. Materials Policy Commissions rapport "Resources for Freedom". Komiteen ble nedsatt av den tidligere amerikanske president, Truman.
6. NATO, North Atlantic Treaty Organization, dannet 4. april 1949. Følgende stater er medlemmer : USA, Belgia, Canada, Danmark, Frankrike, Island, Italia, Luxembourg, Nederland, Norge, Portugal, Storbritannia, Hellas, Tyrkia og Vest-Tyskland. Spania er trukket nært NATO gjennom en rekke militæravtaler med USA:
7. For Vietnam 2/69. "USA-imperialismen øker sin innflytelse i Norge."
8. For Vietnam 3/70. "Norge - USAs lydige redskap." Jvf. også Kampanjen Norge ut av NATOs hefte om unntakslovene og NATOs beredskapslover.
9. Kampanjen Norge ut av NATO : Studiesirkel, brev 1 : "NATO - en trusel mot folka i medlemslanda."
10. Klassekampen nr. 6, 11 og 12/1970 og For Vietnam 4/70 "Politiet registrerer."
11. Jvf. Orientering 29. november 1969.
12. New Times, Moskva 22. juli 1970.
13. U.S. News and World Report 10. august 1970.
14. Victor Perlio i International Affaires, august 1970.
15. Progressive Labor, april 1970.
16. Leder i Arbeiderbladet, 11. juni 1968.
17. Dette emnet er grundigere behandlet i Vietnam-bulletinen, nr. 5/70 utgitt av de svenske FNL-gruppene.
18. Chemical and Engineering News, 20. februar 1967.
19. AFP, 27. juni 1969.
20. Aftenposten, 23. juni 1969.
21. Vietnam Courier, Hanoi 15. desember 1969.
22. Newsweek, 18. mai 1970.
23. Fritt Palestina, nr. 1 1970.
24. For Vietnam, 3/70 : "Sovjet-ledernes svik."
25. The Bulletin, 11. juli 1970.

(Av kildemateriell ellers bør nevnes Lenins bok om Imperialismen som gir godt innblikk i noe vi ikke har hatt plass til i dette studiebrevet, utviklingen fra vanlig frikonkurrensekapitalisme til monopolkapitalisme.)

anti-imperialistisk arbeid i norge

SOLIDARITETSKOMITEENS HISTORIE

Grunnen til at vi må studere Solkoms historie er at vi på denne måten vil kunne lære av tidligere feil og mangler. Videre vil vi se at det er FNL-aktivistene som ved sine studier og arbeidsmetoder har drevet fram forståelsen for hva solidaritet med Vietnams folk betyr, og at kampen mot USA-imperialismen og dens medhjelpere er helt nødvendig. Helt fra Solkom ble startet har det vært diskusjoner og kamper innenfor fronten, som har styrket den og ført Vietnam-arbeidet framover. Solkom har hele tida vært utsatt for angrep på den politiske linja og organisasjonsformen fra enkeltpersoner og organisasjoner utenfor fronten. Men dette har aldri svekket den. FNL-aktivistenes praksis og politiske linje har gjort at Solkom i dag står sterkere enn før, og at Solkoms anti-imperialistiske linje er den ledende.

Situasjonen i 1965.

USA-imperialistenes kraftige opptrapping av sin angrepskrig mot det vietnamesiske folket våren 1965, opprørte store deler av det norske folket. Det vokste fram en solidaritetsbevegelse i de mest progressive lag, noe som resulterte i en ny organisasjon, Solidaritetskomiteen for Vietnam. Det første arbeidsutvalget ble nedsatt i desember 1965. Komiteen var ikke noe sjølstendig organ, men en slags koordineringskomite for SF, NKP, AUF, Unge Venstre og SUF. Derfor ble styrearbeidet mye hemmet av parti-taktikken, som f.eks. når det gjaldt å peke ut foredragsholdere. Det ble heller ikke lagt vekt på å bygge ut sjølstendige grunnorganisasjoner, hele aktiviteten på grunnplanet skulle foregå gjennom partiene og deres ungdomsorganisasjoner. Organisatorisk var altså komiteen såkalt tverrpolitisk. Komiteen vedtok ingen politisk plattform, men samlet likevel folk til konkrete aksjoner. Den politiske linja kan sammenfattes i parolen "Fred i Vietnam".

Kamp om den politiske linja og organisasjonsformen.

Som en følge av USA-imperialismens opptrapping med bl. a. øking av troppene fra 167 000 i 1965 til 530 000 i 1967, tok stadig flere aktivt del i arbeidet til tross for den daværende byråkratiske ledelsen av Solkom. FNL-grupper ble stiftet på skoler og i boligdistrikter.

Etterhvert som det vietnamesiske folket slo USA-angriperne mer og mer på defensiven og gikk framover i en seierrik folkekrig, begynte folk – og særlig aktivistene å forstå at parolen "Fred i Vietnam" var feilaktig, da den ikke skiller mellom angriper og den angrepne. Aktivistene hevdet at vietnameserne førte en rettferdig krig, og at en fred i Vietnam følgelig måtte være på vietnamesernes vilkår. Videre hadde de gjennom studier kommet fram til at krigen var en følge av det monopolkapitalistiske systemet i USA. I tillegg mente de at Solkom organisatorisk måtte bli demokratisk, ved at medlemmene i de lokale gruppene skulle bestemme den politiske linja.

Aktivistenes syn kom snart i motsetning til den daværende ledelsen av Solkom, som så på krigen som "et kollossalt feilgrep fra USAs side". (1). Den betalte sekretæren (nå betalt sekretær i Vietnambevegelsen, Jan Otto Hauge) og den øvrige ledelsen holdt videre hårdnakket fast ved tverrpolitikken.

På landsmøtet i 1967 ble det hard kamp om de to uforenelige linjene i solidaritetsarbeidet. Aktivistenes syn vant fram, og parolene "Bekjemp USA-imperialismen" og "Full støtte til Vietnams folk" ble vedtatt. Aktivistenes demokratiske rettigheter ble sikret. Som ventet satte massemedia som borgerlige aviser godt sekundert av Arbeiderparti-pressen i gang en voldsom hets mot det synet Solkom nå sto for.

Opprettelsen av Vietnambevegelsen – et forsøk på å avlede kampen mot imperialismen.

Kort etter landsmøtet i 1967 prøvde representanter for den tidligere ledelsen i Solkom å danne en motvekt mot den voksende anti-imperialistiske opinionen i Norge. I januar 1968 ble Vietnambevegelsen opprettet. I begynnelsen hevdet de å ha "langt over 200 000 medlemmer".

Reaksjonen mobiliserer politi og rettsvesen mot aktivistene.

Da parolen var "Fred i Vietnam" fikk demonstrasjonene store oppslag i pressa og ble stort sett behandlet velvillig av politiet. Etterhvert som parolene forandret seg og ble anti-imperialistiske, forandret også politiets holdning seg. Fra høsten 1967 ble demonstrasjonene regelrett angrepet av politiet og mange demonstranter ble mishandlet. Særlig avskrekkende var en demonstrasjon i april i Oslo sentrum, der bl. a. sekretæren for Oslo-gruppene ble arrestert og holdt fengslet uten lov og dom i 30 dager. Takket være en demonstrasjon utenfor Oslo Kretsfengsel etter den ordinære 1. mai demonstrasjonen i 1968, der ca 1000 mennesker deltok, lyktes det å få ham ut. I tillegg til fengslingene ble mange aktivister idømt høye bøter. Som en følge av dette, ble "Bøtefondet" organisert.

KU-ledelsen går i mot å ta opp Sovjet-ledernes svik mot Sørøst-Asias folk.

Sovjetledernes brutale overfall på det tsjekkiske folket førte til ny diskusjon og kamp i Solkom. Etter en lang intern diskusjon ble Sovjets invasjon fordømt, dette da Solkom bygger sitt arbeid på det grunnlag at ethvert folk har rett til å bestemme over sin egen utvikling. Sovjets utenrikspolitikk ble tatt opp til analyse og diskusjon av aktivistene. Resultatet var at et ensstemmig landsmøte i 1970 fordømte Sovjetledernes samarbeid med USA-imperialistene og påviste at dette skadet det vietnamesiske folkets sak. Sovjets utenrikspolitikk ble karakterisert som sosial-imperialistisk.

Dette førte til ville angrep fra ledelsen i Kommunistisk Ungdom (KU). Formannen dro på landsomfattende turne og prøvde å legge ned lokale FNL-grupper (eks Lillehammer og Kristiansund). For å dekke over sin lakeivirksomhet overfor de sovjetiske sosialimperialistene, kjørte KU-ledelsen ut at Solkom var sekterisk pga de to parolene "Bekjemp USA-imperialismen" og "NATO ut av Norge". Men i stedet for å isolere Solkom isolerte de seg sjøl. FNL-gruppa i Lillehammer hadde markert framgang atter at de to KU-erne gikk ut av styret. I Kristiansund gikk KU-erne ut, men støtter nå FNL-gruppa igjen.

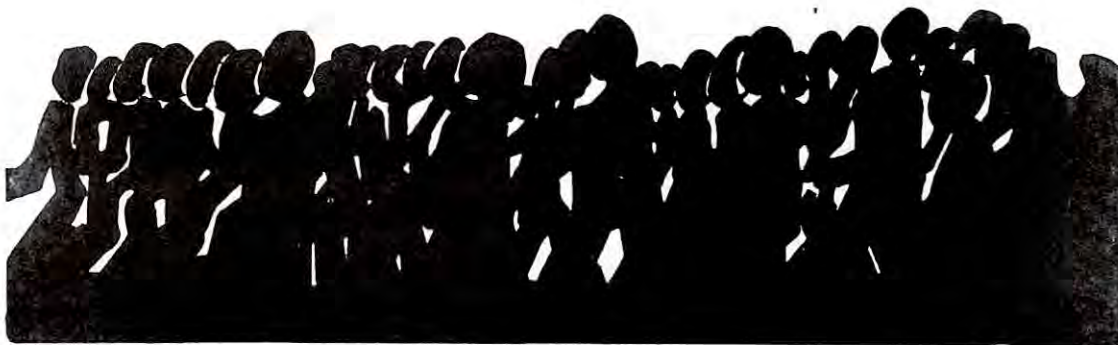
Angrep utenfra fra diverse studentledere i Oslo.

I forbindelse med et forslag i Det Norske Studentersamfund om å bevilge kr 10 000 til Vietnamuka høsten 1969, gikk ledelsen i Universitetet SF, Arbeiderpartiets Studentlag, Universitetet KU og Student-Venstrelaget til angrep på Solkom med en rekke udokumenterte beskyldninger, som alle ble kraftig tilbakebevist. Sammen med de konservative fikk de forhindret at Vietnamuka fikk støtte. Etterpå nektet de å delta i et åpent diskusjonsmøte, som Solkom arrangerte om Vietnam-arbeidet i Norge på Universitetet.

Men den nye anti-Solkom linja som disse studentlederne prøvde å introdusere, vant ikke tilslutning fra medlemmene, som i noen tilfelle var medlemmer i FNL-gruppene.

På Unge Venstres landsmøte i 1970 ble et forslag om å melde seg ut av Vietnambevegelse ensstemmig vedtatt.

På landsmøtet til Sosialistisk Folkepartis Ungdom (SFU) ble det høsten 1970 vedtatt at organisasjonen bare skulle støtte arbeidet til Solkom.

(2). Fakta i saken er Vietnambevegelsen (VB) tetter av byråkratlledelsen i diverse større organisasjoner som fagforeninger og noen mindre politiske organisasjoner. De fleste medlemmer vet knapt at de er medlemmer.

Helt fra VB ble startet har den vært en papirorganisasjon, som ikke har gjort stort utover det å dukke opp av og til i avisspaltene. Folk til å jobbe aktivt uten betaling har VB-ledelsen vanskelig for å få tak i, og det er jo forståelig når en ser på den politiske linja og organisasjonsformen. VB står ikke på et anti-imperialistisk grunnlag og kan ikke godta en parole som "NATO ut av Norge". I alt vesentlig fører den ut en Vietnam-politikk som er sosialdemokratiets offisielle politikk. Formannen i VB har sjøl innrømmet at bevegelsens viktigste oppgave "er å påvirke DNA". I motsetning til Solkom og FNL-aktivistene som henvender seg direkte til det norske folket, ser VB det som sin hovedoppgave å påvirke et politisk parti.

VBs funksjon er at den prøver å dra oppmerksomheten bort fra det progressive anti-imperialistiske arbeidet i Norge, og at den også prøver å frata Solkom lederskapet i kampen mot USA-imperialismens krig i Vietnam.

I et knampaktig forsøk på å aktivisere sine 200 000 medlemmer arrangerte VB i mai 1970 en demonstrasjon i Oslo mot USAs invasjon av Kambodsja. Mindre enn 800 deltok, mens Solkom en uke før hadde 2000 i eget demonstrasjonstog til tross for hets i pressa fra VB på forhånd. Ledelsen i VB la skylda for fiaskoen på arbeiderne og skjellte dem ut i avisene. (3). At det muligens var noe galt med ledelsens politikk og organisering falt dem ikke inn.

Kampen mot fascistfilmen "Green Berets".

Overalt hvor filmen "Green Berets" (GB) har blitt forsøkt vist i Norge, er den blitt møtt med kraftige demonstrasjoner av FNL-aktivister og andre progressive. Den første forestillingen i Arendal hadde karakter av et politibeskyttet Høyremøte, der til og med spesialstyrker fra Oslo-politiet var tilkalt. Kvartalet rundt kinoen var avsperrert, og gatene stengt med politibil som barrikader. I Elverum brukte politiet tåregass mot demonstrantene for første gang siden krigen. I tillegg ble kjøllene flittig brukt, slik at flere demonstranter måtte på sykehus. I Stavanger ble 43 ungdommer arrestert etter at de hadde ropt slagord og helst transparente i kinosalen. Tilsvarende demonstrasjoner ble arrangert i flere andre norske byer og steder, som Oslo, Haugesund, Narvik, Harstad m. fl. Under parolene "La filmens levetid i Norge bli så kort som mulig", "Stopp fascistfilmen "Green Berets"" og "Bekjemp USA-imperialismen", har demonstrantene spredd løpesedler med bl. a. følgende innhold:

"For å skjule sine forbrytelser mot folket i Vietnam har den amerikanske staten i samarbeid med bl. a. den mektige underholdningsindustrien satt i verk et gigantisk propaganda-apparat. På samme måte som Hitler-Tyskland, forsøker Nixon gjennom bl. a. filmer å få folk til å tro at den politikk imperialistene fører, de okkupasjonskriger og forbrytelser de gjør seg skyldige i (Son My, "tigerbur" på Con Son osv) er rettfærdige. "Green Berets" er det foreløpige mest utspøkuleste eksempel på den slags film. Filmen ble finansiert ved statssubsidier gjennom forsvarsdepartementet i Pentagon. Tropper, våpen, helikoptere og annet militært utstyr ble stilt til disposisjon.

Green Berets er navnet på amerikanske spesialstyrker, som er opplært til å gjøre de mest skitne jobbene og blir spesielt opplært i bruk av tortur.

Filmen "Green Berets" framstiller disse leiemorderne som snille og humane hjelpere for det stakkars lidende vietnamesiske folket. Den er en smart og grov forvrengning av virkeligheten - en film på linje med Goebbels nazireklame i mellomkrigstida."

Forskene på å vise GB har ført til styrking av det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. I fotsporene på fascistfilmen har flere FNL-aktivister, nye studie- og FNL-grupper grodd fram, og kampen mot filmen møter stadig større forståelse. I Rogaland avis fikk f. eks. demonstrantene positiv omtale.

Oppsummering.

Fra å være en "lverrpolitisk" organisasjon på pasifistisk grunnlag i 1965, består Solkom i dag av aktive anti-imperialister. Framgangen kan illustreres ved f. eks. økingen i salget av bladet For Vietnam og aktiviten i Vietnamukene. I 1967 lå salget av bladet helt nede, men etter aktivistenes linje slo gjennom, ble det våren 1968 solgt ca 15 000 For Vietnam. I 1970 var opplaget steget til 50 000 i året. Mens Vietnamuka i april 68 mobiliserte folk til aksjoner på 25 steder i landet, var det våren 70 aktivitet på 67 steder. I Oslo har demonstrasjonene ligget jevnt på 1000 - 2000 deltakere, mens det i Bergen har steget fra noen hundre i 1968 til over tusen i 1970.

Enhet i kampen mot USA-imperialismen i Indo-Kina og i Norge.

Det som har preget utviklinga i Indo-Kina i 1970 er at ikke bare Vietnam, men også Laos og Kambodsja har kommet i sentrum for USA-imperialismens aggressjon. Det har i dag en sterk enhet mellom vietnamesere, laotere og kambodsjanere i og med den felles målsetting de har: å bekjempe USA-imperialismen. Det konkrete uttrykket for denne enheten er opprettelsen av Den Indo-kinesiske Enhetsfronten etter Den Indo-kinesiske Toppkonferansen 24. til 25. april 1970.

Hendingene i Indo-Kina har også innvirket på situasjonen i Norge. I dag ser vi at en rekke organisasjoner mener at solidaritetsarbeidet må forgå på et anti-imperialistisk grunnlag. Dette viser bl. a. demonstrasjonen i Oslo i nov. 70 mot USAs gjenopptatte terrorbombing av Nord-Vietnam, der 17 organisasjoner etter initiativ fra Solkom sto som arrangør med paroler som "Bekjemp USA-imperialismen". (Organisasjonene spente over alt fra Unge Venstre til SUF(ml)). Dette er en kvalitativt ny situasjon i Norge, tidligere måtte Solkom føre hard kamp mot dem som så på Vietnam-krigen som et tragisk feilgrep o.l. Årsakene til denne endring er bl. a. hendingene i sjølve Sørøst-Asia, der det tydelig framgår at Vietnam-krigen ikke er noen enkeltstående ulykke. Videre har oppsvinget i det norske folkets kamp mot monopolkapitalens framstøt (EEC, dyrtid, streikekampene, studentenes og skoleelevenes kamp) hatt betydning. Viktig er likevel den rollen Solkom og FNL-gruppene har spilt; at vi konsekvent har påvist krigens årsak, USA-imperialismen.

I dag kan vi konstatere en ny grad av enhet, og det er derfor viktig at vi videreutvikler dette. Som i Indo-Kina må også organisasjoner og enkeltpersoner i Norge danne en bred aksjonsenhet mot USA-imperialismen. Dette skjer best ved at folk som støtter det vietnamesiske folket (uansett partitilknytting eller ikke) organiserer seg i FNL-gruppene. Men også mellom den sentrale ledelsen i Solkom og i organisasjoner som kan støtte et anti-imperialistisk grunnlag, må kontakten videreutvikles.

ENHETSFRONTEN

Hva er en enhetsfront?

Enhetsfronten er et kamppelleskap mellom enkeltpersoner, grupper, klasser, organisasjoner, partier og noen ganger omfatter den også hele stater – alt etter som samfunnsforholda er på det bestemte tidspunkt. Eksempelvis er FNL en enhetsfront av såvel enkeltpersoner, partier, organisasjoner, samfunnsgrupper og klasser. Dessuten omfatter den væpnete styrker. FNL er en slik front fordi en fremmed overfallsmakt – USA-imperialismen – har satt i verk aggressjonskrig mot alle disse lag av folket, og de har følgelig gått sammen om å forsvare sine felles sosiale og nasjonale interesser.

Solidaritetskomiteen for Vietnam er også en enhetsfront, men organisert under andre samfunnsmessige vilkår enn i Vietnam. Solkom er en enhetsfront av enkeltpersoner tilsluttet lokale FNL-grupper gjennom medlemsskap. Dette fordi den fonten Solkom er, er en solidaritetsfront som i stor grad er opptatt av å drive opplysningsarbeid blant det norske folket. Og dette arbeidet krever igjen aktivister.

Når oppstår enhetsfronten?

Alment kan en si at den oppstår når folkets interesser blir truet, og så truet at det blir en vanlig forståelse hos det brede lag av folket for nødvendigheten av forskjellige former for forsvarsaksjoner og motstandskamp. Og når blir så folkets interesser truet? Det skjer når imperialistene okkuperer et land, truer med krig og skaper økonomiske kriser som går utover folket. Enhetsfronten oppstår også når en råtten herskerklasse setter i gang terror mot folket og innfører fascismen. Videre blir den en organisatorisk nødvendighet når det oppstår en bevegelse på en konkret sak på tvers av og utenfor de eksisterende organisasjoner. Enhetsfronten skapes alltid nedenfra med utgangspunkt i folkets behov og krav, og enhet og samarbeid på høgre plan kan umulig føre fram uten først enhet på grunnplanet.

Fra historien kjenner vi mange eksempler på enhetsfronter. Før og under krigen reiste det seg mektige fronter mot fascismen, som også omfattet store deler av det nasjonale borgerskap. Et eksempel fra vår tid er Faglig Studentfront. Denne fronten tar opp studentenes krav om bedre økonomiske kår og kjemper mot Statens rasjonalisering av Universitetene. Dette settes isammenheng med den kamp arbeidsfolk fører mot kapitalistisk utbytting. Et annet eksempel er det norske folkets motstandskamp mot EEC. Rundt om i hele landet dannes lokale aksjonskomiteer, som kjemper mot å bli diktert av monopolene i Vest-Europa og USA, og mot den forverring av levevilkårene og den økte utbytting som norsk EEC-medlemsskap vil medføre.

Solkoms hovedparoler.

Solkoms fire paroler er som tidligere nevnt:

1. USA UT AV VIETNAM
2. STØTT VIETNAMS FOLK PÅ DETS EGNE VILKÅR
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN
4. NATO UT AV NORGE

De to første parolene uttrykker vår oppgave å støtte Vietnams folk i den kampen de fører for å kaste USA ut av sitt land. Den materielle støtten vi gir Vietnams folk sender vi til FNL og PRR som sjøl bestemmer hva den skal anvendes til uten betingelser fra vår side. Bare en slik støtte vil være en virkelig politisk støtte, som viser at vi har fullstendig tillit til at FNL og PRR anvender pengene til beste for det vietnamesiske folket. Å støtte Vietnams folk på dets egne vilkår må likevel ikke oppfattes som om vi i ett og alt skal ta opp PRRs og DRV's synspunkter. Enhetsfronten i Norge og i Vietnam må nødvendigvis bli forskjellig, ettersom den objektive situasjonen er forskjellig. Derfor kan nord-vietnameserne i Vietnam Courier (vietnamesisk blad) skrive artikler med f.eks. positiv omtale av Stalin, uten at Solkom tar opp dette. Tilsvarende kan Solkom ta opp Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia og fordømme denne. Dette viste en konsekvent anti-imperialistisk innstilling fra Solkoms side, som gjorde at folk bedre forsto hvorfor vi støttet Vietnams folk. Videre kan Solkom kritisere den norske regjeringa og norske partier for deres Vietnam-politikk, noe som er vanskelig for PRR og DRV da disse ønsker et godt forhold og anerkjennelse. Å støtte Vietnams folk på dets egne vilkår betyr at vi fullt ut støtter den rettferdige kampen de fører såvel på slagmarka som de forslag de framsetter for å få slutt på krigen.

Den tredje parolen viser at det er vår oppgave å få det norske folket til å forstå at krigen er et resultat av USA-imperialistenes forsøk på å skaffe seg kontrollen, økonomisk og militært, over Vietnam liksom de forsøker å få kontrollen over alle verdens ressurser og arbeidskraft.

Den fjerde parolen er en naturlig konsekvens av den tredje, ettersom NATO er et av USA-imperialismens redskaper i Norge. Norges medlemsskap i NATO er i dag den sikreste garanti for at Norge fører en reaksjonær utenrikspolitikk og er det største hinderet for norsk anerkjennelse av DRV og PRR.

De fire parolene, som utgjør grunnlaget for Solkoms arbeid, må sees i sammenheng, dvs de utgjør en enhet. Alle som støtter disse parolene og som er villig til å arbeide aktivt for dem, kan bli medlemmer av Solkom.

FNL-aktivistenes rolle.

Hvem er i dag FNL-aktivister? Det er i hovedsak unge folk: skoleelever, unge arbeidere og studenter. Dette kommer av at f.eks. eldre mennesker vanskelig har såpass med tid og krefter at de kan delta i salgsaksjoner, møtevirksomhet og studier, for å nevne noe FNL-aktivister må avsette tid til. Dette betyr sjølsagt ikke at Solkom bare er for ungdom og at det bare er skoleelever som støtter FNL. Noen eldre folk arbeider aktivt i gruppene. Dessuten er det flere måter å støtte FNL og det Vietnam-arbeidet Solkom driver: kjøpe For Vietnam, gi penger til FNL, forsvare FN's sak på arbeidsplassen og i vennekretsen, sette fram forslag om bevilgning til Solkom og FNL i fagforeninga osv. Alt dette er forskjellige former for solidaritet og støtte, der Solkoms organiserte arbeid er den høyeste og mest utviklete formen for støtte til Vietnams folk. Det er de aktive enkeltmedlemmene i FNL-gruppene som utgjør hovedkraften i Vietnam-arbeidet i Norge, og som utvikler opinionen og støtten til vietnameserne.

Indre organisering.

Solkom består av FNL-grupper, kontakt-grupper og enkeltkontakter.

FNL-gruppene består av medlemmer som driver kontinuerlig aktivitet og har et styre på minst tre personer.

Kontakt-gruppene er nye studiegrupper eller folk som driver Vietnam-arbeid uten å ha organisert seg med styre.

Enkeltkontakter er folk som etter evne forsøker å spre og selge Solkoms materiell, men som pga at stedet de bor på er lite o.l. ikke har muligheter til å organisere arbeidet.

Pr 1/1-71 har Solkom ca 70 FNL-grupper og kontakter.

Landsstyret er solkoms høyeste myndighet utenom landsmøtene, som holdes en gang i året, og hvor linjene for arbeidet framover trekkes opp. I dag består landsstyret (LS) av ni medlemmer. Under LS er det dannet forskjellige utvalg der andre FNL-aktivister blir trukket med. Kontakten mellom LS og medlemmene blir formidlet gjennom medlemsbladet

FNL i Norge. Her utvikles den interne diskusjonen om Solkoms politiske linje og hovedoppgaver.

Siden landsmøtet i 1969 har Solkom stilt seg hovedoppgaver for fronten. En hovedoppgave kan kort sies å være det arbeidsområdet vi vier det meste av vår oppmerksomhet, slik at vi kan rette på det som for tida er frontens viktigste mangler og på denne måten utvikle fronten. - I landsmøteperioden 69/70 ble studiene satt som den viktigste oppgaven, fordi det politiske nivået i fronten var svært ujevnt, og det var ikke enhet på alle saker. Dette førte til at et omfattende politisk program ble vedtatt ensstemmig på landsmøtet i 1970. - Høsten -70 ble hovedvekt lagt på den interne organiseringa under parolen "styrk styrefunksjonen". Dette var riktig fordi det på landsmøtet var blitt klart at mange grupper ikke drev bra nok solidaritetsarbeid pga manglende eller dårlig arbeidende styre. Når et styre er etablert, må det alltid passe på å trekke medlemmene aktivt med i den politiske diskusjonen og planleggingen. Ellers oppstår det lett byråkrati, og medlemmene får ikke forståelsen for hvorfor det er viktig å jobbe aktivt.

Utadrettet aktivitet.

Salg av bladet For Vietnam er den viktigste kontinuerlige aktiviteten FNL-gruppene driver, fordi den politiske støtten vi kan gi det vietnamesiske folket ved å spre opplysning om deres kamp er av størst betydning. Men det drives også pengeinnsamling til FNL og PRR gjennom Frigjøringsfondet, postgiro 20 50 32. Blant annet ble kr 50 000 gitt til de flomramte områdene høsten -70 etter PRRs ønske.

Hvert år i april og oktober arrangerer Solkom landsomfattende Vietnam-uker med salg av For Vietnam, spredning av løpesedler, innsamling, møter og demonstrasjoner. Vietnam-uka i oktober -70 hadde som hovedparole "Bryt med Saigon-juntaen" og underparolene "Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår" og "Anerkjenn DRV og PRR". Dette var riktige krav i og med at PRR samme høst hadde åpnet et informasjonskontor i Norge. At dette var blitt en realitet, var en seier for Vietnam-opinionen og FNL-gruppenes arbeid. Men de norske myndigheters halehengspolitikken overfor USA-imperialismen kom tydelig fram, da Saigon-juntaens talsmenn fikk lov til å spre fascistpropaganda gjennom et nyåpnet "informasjonskontor" kort tid etter, samtidig som de diplomatiske forbindelsene med juntaen ble utvidet (til konsul). FNL-aktivister og andre progressive laget en punktdemonstrasjon på åpningsdagen for juntaens løgnpropagandakontor, og ca 150 mennesker deltok. Det ble heist transparenter, ropt slagord og delt ut løpesedler for å vise Vietnam-opinionens avsky.

Tradisjonelt har også Solkom landsomfattende aksjoner i forbindelse med feiringa av FN'Ls dannelse 20. desember 1960, og FN'Ls tiårsdag ble markert med møter og aktiviteter over hele landet. Represntanter fra PRR deltok i Oslo og Bergen.

HVORDAN DRIVE AKTIVT VIETNAM-ARBEID?

Hvorfor bli en FNL-aktivist?

Det er tidligere pekt på en del grunner til hvorfor det er viktig å drive Vietnam-arbeid. Vi skal her foreta en kort sammenfatting:

USA-imperialismen er verdensomspennende og undertrykker alle folk i større eller mindre grad. Vietnams folk og folket i Norge har felles interesser av å bekjempe USA-imperialismen. Men det er i Vietnam denne kampen har kommet lengst, det er der folket direkte retter harde slag mot USA-imperialismen og på den måten hjelper andre folk, også det norske. Derfor må vi mobilisere størst mulig styrke også i Norge til aktiv støtte for det vietnamesiske folket. Dessuten er det en stor oppmuntring for vietnameserne å vite at de støttes av en verden som spennende solidaritetsbevegelse, mens USA-imperialistene isoleres mer og mer.

Utvikelsen av krigen til hele Indo-Kina har ført til at enda flere mennesker har forstått USA-imperialismens natur. Det er derfor bedre muligheter for å drive Vietnam-arbeid og utvikle Vietnam-opinionen nå enn tidligere.

Kampen mot USA-imperialismen vil bli langvarig.

Sjøl om USA-imperialismen i dag er svak i Vietnam, er den langt fra slått i verdensmåle stakk. Kampen mot USA-imperialismen vil bli langvarig, og nettopp av denne grunn er organisert arbeid nødvendig. Vårt arbeid som FNL-aktivister består i å mobilisere breiest mulig lag av det norske folket til kamp mot USA-imperialismen.

Hvordan gjør vi så dette? Vi vet at vi ikke slipper til orde i vår NATO-dominerte presse, og vi vet hvordan radio og presse fortier og forvrenger nyheter fra Vietnam. Vi kan altså ikke stole på massemediane. Dette betyr ikke annet enn at vi må stole på egne krefter. Således må vi sjøl spre vårt eget materiell til det norske folket.

Videre har den kamp Vietnams folk fører betydning for den anti-imperialistiske og anti-kapitalistiske kampen det norske folket fører til forsvar for sine livsinteresser. Vietnameserne har vist at det nytter å kjempe, sjøl om fienden kan se overmektig ut. Forståelsen av motsetningene mellom det vietnamesiske folket og USA-imperialismen har også hjulpet mange til å forstå hvem som er venn og hvem som er fiende i den kampen det norske folket fører mot rasjonalisering og forverret kår.

Men bladene sprer seg ikke av seg sjøl. Til dette trengs det folk. Det trengs aktivister som selger For Vietnam på dørene hos folk, som deler ut løpesedler, som står på stands og diskuterer med folk, som arrangerer møter og demonstrasjoner. Her nytter det ikke bare å sitte med en kontorpult og en telefon, her nytter bare organisert arbeid over hele landet. Det er FNL-gruppene som organiserer dette arbeidet. Ved å arbeide jevnt og trutt sprer de propagandaen og aksjonene i stadig større ringer utover landet. Samtidig skaffer de seriøse og flere erfaringer i arbeidet, som hjelper dem til stadig å forbedre det.

Ved siden av å selge For Vietnam osv. bør FNL-gruppene utvikle den lokale propagandaen. Dette består i f. eks. å lage lokale løpesedler om aktuelle saker (eks. løpesedler mot oppsettinga av filmen "Green Berets", mot amerikansk flåtebesøk o. l.) og innlegg i lokalavis. Noe skolegruppene kan gjøre, er å ta for seg lærebøkene i historie, samfunnskunnskap o. l. og gå gjennom avsnittene som behandler USA-imperialismen i Sørøst-Asia, NATO osv. På denne måten kan man skape diskusjon og større interesse for Vietnam-arbeidet og skape bedre muligheter for å trekke nye folk med. (4).

Dess flere aktive anti-imperialister vi blir i Solkom, dess bedre blir vi i stand til å tjene det vietnamesiske folkets interesser.

GA MED I DEN ORGANISERTE ANTI-IMPERIALISTISKE KAMPEN TIL STØTTE FOR VIETNAMSK FOLK

SPØRSMÅL

1. Hvorfor er det riktig at aktivistene skal bestemme den politiske linja i Solkom?
2. Hvorfor må Vietnam-arbeidet alltid tilpasses det landet man arbeider i? Diskuter ut fra dette nødvendigheten av og sammenhengen mellom Solkoms fire paroler.
3. Hva skiller Solkom og Vietnam-bevegelsen? a) organisatorisk? b) politisk?
4. Hvorfor styrket oppsettingen av fascistfilmen "Green Berets" det anti-imperialistiske arbeidet i Norge?
5. Hvorfor er det nødvendig med en ledelse av arbeidet i en FNL-gruppe? Hvorfor er det viktig at også medlemmene trekkes aktivt med i diskusjonen og planleggingen av arbeidet politisk og organisatorisk? Diskuter hva som kan gjøres for å rette på eventuelle byråkratiske feil.
6. Hva er det som gjør at stadig flere enkeltpersoner og organisasjoner støtter Solkoms politiske linje i Vietnam-arbeidet?
7. Hvorfor er det viktig stadig å få flere aktivt organisert i Solkom/FNL-gruppene? Diskuter hva som konkret kan gjøres på hjemstedet for å trekke folk som støtter det vietnamesiske folket aktivt med.

NOTER:

1. Sitat: Torbjørn Berntsen, AP-representant på Stortinget, referat fra Vietnam-bevegelsen møte, Arbeiderbladet 24/12-1968.
2. Arbeiderbladet 13/1-1968.
3. Reidar T. Larsen, formann i NKP, Dagbladet.
4. Mer om hvordan drive aktivt Vietnam-arbeid i "Hva er Solidaritetskomiteen for Vietnam?"

TILLEGSLITTERATUR

For Vietnam nr 4 1970, artikkelen om Solkom 5 år.
For Vietnam nr 3 1969, artikkelen om enhetsfronten i Vietnam og i Norge.
Solkoms presentasjonsbrosjyre nevnt ovenfor (4).
Solkoms program og vedtekter.